

Sygn. akt V CSK 642/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa R. R. i A. S.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej we W.
o ustalenie nieistnienia uchwały, ustalenie nieważności uchwały lub uchylenie
uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Powodowie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Wskazali, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne i potrzeba ustalenia podmiotu, który posiada kompetencje do podziału walnego zgromadzenia spółdzielni na części i czy występują sytuacje, w których treść statutu może wprowadzać obligatoryjność takiego podziału, z jednoczesnym ustaleniem, jakie skutki dla ważności uchwał podjętych na zwołanym walnym zgromadzeniu ma fakt zwołania go przez Radę Nadzorczą, a zatem przez organ, któremu przyznano jedynie kompetencję do ustalania zasad podziału członków. Zachodzi też konieczność wskazania zakresu informacji i danych mających być przedstawionymi dla uprawnionych członków spółdzielni w okresie 21 dni przed planowanym terminem walnego zgromadzenia, ze szczególnym uwzględnieniem tego, czy przy planowanym podjęciu uchwały o składzie rady nadzorczej należy w tym terminie umożliwić i przedstawić dane kandydatów na członków rady nadzorczej.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas w orzecznictwie niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla wyniku konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Musi ponadto istnieć ścisły związek między przedstawionym przez skarżącego istotnym zagadnieniem prawnym, podstawami kasacyjnymi oraz motywami rozstrzygnięcia Sądu drugiej

instancji. Wykazanie tej przyczyny nie sprowadza się bowiem jedynie do sformułowania problemu prawnego, konieczne jest przede wszystkim przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego, ale także wadliwość przyjętego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, opartych na poczynionych w sprawie ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniom prawnym podanym przez skarżących. Ograniczyli się oni jedynie do zarysowania problematyki dotyczącej walnego zgromadzenia spółdzielni bez wskazania na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczenia argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen i wykazania, że wyjaśnienie przedstawionych zagadnień będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Skarżący nie przedstawili też własnej oceny podanych problemów. Pozwala to na przyjęcie, że skarżącym nie chodzi o wykazanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie o poddanie zaskarżanego orzeczenia kontroli kasacyjnej.

Skarżący podali również, że zarzut skargi kasacyjnej oparty na obrazie art. 378 § 1 k.p.c. jest na tyle istotny i oczywisty, że potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej wynika z tego, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do powyższego przypomnieć należy, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), stanowią dwa odmienne, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, niezależne od siebie wymania skargi kasacyjnej. Skarżący formułując, więc wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinni przedstawić wyodrębniony, samodzielny wywód prawny odnoszący się do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych,

jest niewystarczające. Poza przywołaniem zarzutu obrazy art. 378 § 1 k.p.c. skarżący nie przedstawili szerszej argumentacji dotyczącej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie można więc przyjąć, że wykazali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw